

OP ZOEK NAAR NIMRA

DE ZOEKTOCHT

DOOR
KINGSWOOD

FENIX PUBLISHER

Colofon

Eerste druk 2026

© 2026 tekst: Kingswood

© 2026 omslag: Fenix Publisher

Boekverzorging: Fenix Publisher

Uitgeverij Fenix Publisher | <https://fenixpublisher.com>

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een gegevensbanksysteem of verzonden in welke vorm of op welke wijze dan ook (inclusief elektronisch, mechanisch, door middel van fotokopiëren, opnemen of anderszins) zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Tekst- of datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan

ISBN 978 90 836 6839 0 / NUR 334

<https://fenixpublisher.com>

HET VERHAAL

HET BEGIN	1
ONTMOETING IN HET BOS	5
GWENDOLYNS 17 ^E VERJAARDAG	11
EERSTE ONTMOETING	13
VRIENDSCHAP	17
RAVANA	21
DE HERBERG	33
DE WANHOOP NABIJ	41
ZOEKTOCHT	45
HULP	51
VISIOEN	61
INZICHT	67
DUIDELIJKHEID	73
GEVAREN IN HET BOS	85
IN DE TUSSENTIJD	115
WATER	119
EEN NIEUWE ONTMOETING	131
DE KRONING	155
OP ONDERZOEK	179
DE FONTEIN	197
AANVAL	211
HET KLIF	225
RAVANA'S TOORN	249
DE GEHEIME TUIN	253
EEN ZWARE TOCHT	263

EERSTE VERLOSSING	273
DE KONINGSMIJN	277
EEN VREEMDELING	289
HULP ONDERWEG	297
DE KOUDE DUURT VOORT	313
EEN GEVAARLIJKE ONTMOETING	323
EEN DIEPTEPUNT	329
AFREKENING	343
LAATSTE REIS	365
DE TERUGREIS	369
HET AFSCHIED	375
THUIS	379

‘Op alle avonturen die nog voor ons liggen’

HET BEGIN

Met zijn de donkerste tijden. Ergens in een klein dorp hier ver vandaan, klinkt een luid gekrijs dat wordt gedempt door de opkomende luidruchtige invloeden van de weergoden. Zicht wordt beperkt tot slechts twee stappen vooruit, rillingen kruipen over de rug en laten je dieper in je jas wegkruipen, naarstig een weg zoekend naar comfort.

De maan laat zich als brenger van licht in het duister aan de hemel zien, terwijl dikke wolken zich samepakken en het luchtruim regeren. De donder is de meeste luide aanwezige, terwijl de bliksem de omgeving slechts af en toe verlicht. Een kastanjeboom die de toorn maar met moeite weet te doorstaan, laat je je oren bedekken als hij de grond uiteindelijk voor het eerst tegemoet treedt.

De intensiteit van de donder en bliksem doen een aankondiging, een aankondiging dat er iets belangrijks staat te gebeuren. Ze vertellen dat iemand deze wereld zal ontmoeten en er verandering zal komen. De planeten zoeken de juiste stand, vlak voordat het kleine wezentje ter wereld komt. De zee wordt onrustig, alles is in beroering, de paarden slaan op hol.

De vroedvrouw werkt uit alle macht om de verwelkoming goed te laten verlopen. Ze is de wijze vrouw van het dorp en heeft met al haar kennis al menig kind ter wereld mogen begroeten. Deze vrouw schijnt volgens de dorpingen over bijzondere gaven te beschikken, waar ze zelf geen woord over laat vloeien. Omdat de dorpingen alle vertrouwen in haar hebben, wordt haar de zware taak toevertrouwd ook dit kind veilig te verwelkomen. Ze weet dat er hulp zal zijn, hulp die niet met het blote oog waarneembaar is, enkel zichtbaar voor uitverkorenen.

Het is een zondag in de eerste maand van het nieuwe jaar. De vader beweegt zich met grote passen voort vóór de kamer waarin het tafereel zich afspeelt. De takken van de bomen naast het huisje, laten het huisje niet met rust. De ramen kraken onder de

invloed van de almaar toenemende wind. Luid gehuil van een wilde hond in de nabijheid weerklinkt op de achtergrond.

Als het kind uiteindelijk, na een zware bevalling, het licht van de kamer ziet, de wereld begroet en de vroedvrouw het in haar armen houdt om het te verzorgen, houdt de vroedvrouw haar adem in. Haar ogen worden groot. Ze ziet het teken... Ze kijkt naar de pasgeborene en beseft dat ze dit teken waarschijnlijk nooit meer zal aanschouwen.

Zwijgzaam legt ze het meisje in de armen van haar moeder. ‘Het is een dochter, je hebt een bijzonder kind gekregen, zorg dat haar niets overkomt’, is alles wat ze zegt. De vroedvrouw laat de beelden opnieuw passeren, de ogen van het kind ontmoetten haar recht in haar ziel. Ze bereikten zonder enige moeite de diepste innerlijke wereld van de vroedvrouw.

Het raakte haar diep, bewoog haar tot de diepste emotie die ze ooit voelde. Zo op deze wijze, voor het eerst in haar leven, echt, in volle omvang, gezien worden. Het was een bijzondere ervaring die ze met zich mee zal dragen, tot waar haar wegen haar ook mogen leiden. Dat de nieuwgeborene alles van haar zag, haar hele zijn, het doet wat met haar. Stilte overvalt haar, innerlijke rust, innerlijke stilte, innerlijk weten goed genoeg te zijn, de ervaring van de kalmte die het brengt. De vrede, te weten dat je er mag zijn, in al je pracht, maar ook met al je onvolkomenheden.

Dit jonge kind, deze baby, ziet voorbij het voor de hand liggende, wat haar nu al een groot ziener maakt. Het is een zeer buitengewoon gegeven, de jongsten zien tenslotte niets in de eerste periode na hun verwelkoming, hetgeen deze gebeurtenis zo bijzonder maakt.

De volledige acceptatie van alles wat is, donker en licht, de gewaarwording van een fenomeen dat zich moeilijk laat beschrijven, het is een openbaring voor haar. Het brengt licht op alles dat ze dacht te weten, te denken, te kennen, uit haar boeken, uit haar levenservaringen. Nu moet ze meemaken dat iemand haar passeert, in haar inzichten, in haar zijn, zonder ook maar enige pretentie te hebben. Volledige acceptatie, zonder oordeel, dat is wat het is.

De vroedvrouw observeert de zwarte moederkoek. Ze weet wat het betekent, ze zag het in haar dromen. Nooit eerder heeft ze het mogen aanschouwen. Nooit, in al die jaren niet. Nu dient het zich aan. Dit meisje, dit kleine tere kind, heeft reeds haar eerste taak op deze wereld volbracht. Voordat ze geboren werd, heeft ze het kwaad al bestreden. Ze heeft het kwaad dat zich in deze vorm bevindt, uit haar lijfje geperst, nog voordat ze het daglicht zag. Het kan maar één ding betekenen: dit kind is ter wereld gekomen om het zwart te bestrijden, het absolute duister.

De vroedvrouw wordt gestoord in haar overpeinzingen, als ze onderbroken wordt met de woorden: ‘we noemen haar Gwendolyn’. Beide ouders aanschouwen vol trots hun eerstgeborene. Het kind ziet er roze en gezond uit, met bewegende armpjes en beentjes, reikende handjes, die de vinger van de vader stevig omklemmen, terwijl het de moeder aankijkt. Contact is er, onmiddellijk puur en ononderbroken. Er is vertrouwen.

De ouders zijn zich ogenschijnlijk nergens van bewust. Het kind vindt als vanzelfsprekend de ogen van de aanwezigen, zonder ook maar iets van het geluid van hun stem te horen of iets anders dat hun aanwezigheid kan verraden. De vroedvrouw besluit wijselijk om haar mond gesloten te houden, haar woorden dienen verborgen te blijven, ze wil de jonge ouders van hun kind laten genieten. Het is te vroeg. Te vroeg.

ONTMOETING IN HET BOS

Met zijn moeilijke tijden. Het is het tijdperk van de middeleeuwen, waarin magie hoogtij viert. Het is ook het tijdperk waarin het gebruik van magie ten strengste verboden werd. Eenieder die zich met magische rituelen en spreuken bezighoudt zal ten strengste worden bestraft. Zaken die zich vooral in het duister afspelen, worden niet meer getolereerd.

Er is een onbeheersbare chaos ontstaan door de verschillende krachten die zich met elkaar vermengen en bevechten. Om de orde te herstellen, wordt er opgetreden. Tovenaars, heksen, magiërs en iedereen die zich met onzuivere zaken bezighoudt of lijkt te houden, wordt streng bestraft, waardoor magie steeds verder op de achtergrond is geraakt en zelfs voorgoed dreigt te verdwijnen. De rust in het land keerde terug.

En zo geschiedde. Iedereen lijkt de tijden, waarin het onmogelijke mogelijk leek te kunnen worden, te zijn vergeten.

Zestien jaren zijn verstreken na de geboorte van het kleine meisje. De vroedvrouw die het kind, genaamd Gwendolyn, ter wereld bracht, is vlak na haar geboorte gestorven en begraven. De bijzondere gebeurtenis nam ze mee in haar graf, zich voorgoed herinnerend.

Gwendolyn is inmiddels opgegroeid tot een jong meisje dat zichzelf graag als jonge vrouw beschouwt. Ze voelt zichzelf al heel volwassen, vooral omdat ze allerlei zaken goed aanvoelt, waardoor ze de volwassenen om haar heen, met een grote terugkerende regelmaat verstoelt weet te doen staan.

Een oude ziel, wijs, dat is hoe mensen die dicht bij haar staan haar omschrijven. Als mensen iets voor haar verzwijgen, weet Gwendolyn wat het is dat ze voor haar willen verbergen. Ze voelt mensen feilloos aan, laat ze zien wie ze zijn. Ook heeft ze al vanaf haar kindertijd voorspellende dromen, wat de omgang met de mensen om haar heen niet altijd gemakkelijk maakt. Ze krijgt steeds opnieuw te horen dat ze haar voorspellingen niet aan iedereen kan vertellen.

Toen Gwendolyn nog een kind was, dachten mensen nog dat het louter kinderfantasieën waren wanneer ze weer eens een verhaal begon te vertellen. Later bleek dat het gewoon de absolute waarheid betrof. Nu ze ouder is, wordt het spreken van haar waarheden echter gevaarlijk. Ze zou van waarzeggerij beschuldigd kunnen worden, wat haar dood zou kunnen betekenen.

Het kost Gwendolyn veel moeite om haar gevoelens niet volledig te kunnen uiten, haar ware zelf te kunnen tonen, toch beseft ze maar al te goed dat ze hierin geen keus heeft.

Gwendolyn woont met haar ouders nog steeds in de buurt van het dorp waar ze ter wereld kwam, wat verder weg van waar de andere huizen liggen. Het huis is te bereiken via een kronkelende landweg die uitkomt op vele andere paden die de rivier begeleiden, om te eindigen bij een wei met vele oude vruchtdragende bomen. Achter de wei ligt een heuvel, met achter die heuvel een huisje, dat bijna verscholen ligt tussen de grote loofbomen.

Het dak van het huisje is bedekt met riet en de ramen zijn gesloten met luikjes in dezelfde kleur als de kleur van de lucht op een mooie zomerdag. De rust die hier heerst, geeft het gevoel dat de tijd hier stil staat. Op de achtergrond staan schaapjes die met hun wollige lijfjes gelijkenis vertonen met de wolken aan de hemel, ze staan vredig te grazen. De witte en bruine kippen scharrelen tevreden in het rond. De haan kraait en geeft daarmee het startsignaal van de dag. Het huisje baadt in het zachte en verwarmende ochtendzonnetje.

In het huisje woont het gezin met twee dochters. Een jaar na de geboorte van Gwendolyn, is nog een meisje geboren. Gwendolyn was erg blij met de komst van haar zusje. Gedurende hun hele jeugd hebben ze samen veel avonturen beleefd, aangewakkerd door de grenzeloze fantasie van Gwendolyn. Ze nam haar zusje mee in de eindeloze verhalen die ze bedacht. Soms droomde ze over kastelen, uitgestrekte weiden, wilde bloemen, avonturen, een jongen die haar aandacht trok, die ze in haar hart hield.

Vandaag is een goede dag, je moet je hoofd ver naar achter gooien en je ogen dichtknijpen om de zon te kunnen zien. Het is het jaargetijde van de goudgele akkers,

de zoetste aardbeien en de geur van vers gras. Moeder heeft deze ochtend het brood voor de dag gebakken, vol met zonnebloempitten.

Gwendolyn ziet kans om iets belangrijks te bespreken, haar moeder is in een goede bui. Ze bespreekt aan de keukentafel dat ze van mening is dat ze meer vrijheid nodig heeft. Ze verzwijgt dat ze kortgeleden een jongen op de plaatselijke markt heeft gezien die haar aandacht naar zich toe wist te trekken en dat ze er daarom graag alleen naartoe zou willen. Ze zegt enkel dat ze alleen naar de markt zou willen.

Moeders antwoord luidt ‘nee’, ze vindt Gwendolyn nog te jong en wat begon als een goed gesprek, eindigt al snel in een fors oplopende ruzie. Gwendolyn voelt zich niet gehoord en loopt met een rood aangelopen hoofd weg. Ze voelt zichzelf oud genoeg. Ze smijt de deur achter zich dicht. Haar passen worden steeds groter. Het duurt niet lang voordat ze begint te versnellen. De wind in haar haren. Haar lijf vult zich met onbedwingbare emoties.

De laatste tijd weet ze toch al niet wat ze met zichzelf aan moet. Ze voelt zich steeds vaker onbegrepen. Soms rent ze naar het weiland om het uit te schreeuwen. Ze wil zo graag gehoord worden. Gezien worden. Begrepen worden. Niet anders zijn.

Ze kende al vele moeilijke momenten, maar op de leeftijd van veertien jaar, bereikte ze een eerste echt dieptepunt. Een van de velen die nog zouden volgen, al kon ze dat toen nog niet voorzien. Ze zag het niet meer zitten. Al het leven was uit haar verdwenen. Niemand begreep, niemand zag, niemand om het tegen te vertellen, dus ze bleef stil. Anders zijn dan anderen, eiste zijn tol. Welk nut kon erachter zitten? Het leven werd heel moeilijk en bijna niet te dragen.

Zoveel gevoelens, zo weinig mogelijkheden om het te uiten, zodat het eruit schreeuwen soms nog de enige optie was om enige verlichting te voelen van de zware last die ze droeg. Achter haar glimlach schuilde een hoop verdriet. Waarom kon ze niet zijn zoals de rest? De wereld zien door hun ogen? Zorgeloos. Nachtmerries teisterden haar al jong. Waarom? Nooit had ze een antwoord. Het zou bij het opgroeien horen, was het antwoord dat haar werd gegeven. Voor haar waren het nietszeggende woorden. Ze hielpen niet. Toch wist ze zich erdoorheen te worstelen, want er was maar één weg en die was vooruit.

Gwendolyn trekt haar schoenen uit wanneer ze op het weiland is aangekomen, gooit ze van zich weg, zich te laat realiserende dat ze haar schoenen op enig moment weer bij elkaar zal moeten zoeken.

Alle haast achter zich latende loopt ze door het hoge gras en plukt een boeket heerlijk geurende veldbloemen. Eén van de bloemen steekt ze achter haar oor, omdat ze de heerlijke geur niet kan weerstaan. Het gras kriebelt onder haar voeten en het zonlicht verwarmt en koestert haar.

Genietende van de frisse lucht, staart Gwendolyn over het hoge wuivende gras en kijkt over het weiland heen tot in de verte. Haar emoties beginnen steeds meer te bedaren, ze weet dat haar moeder het goed bedoelt en het beste met haar voorheeft. Zover ze kan kijken ziet ze alleen nog maar weide.

Ze geniet van het gevoel van vrijheid. Hoewel ze veel van haar ouders houdt, is er de drang naar vrijheid. De behoefte aan ruimte voor zichzelf. Ruimte om de eigen persoon vorm te kunnen geven. Zichzelf te ontdekken. Gwendolyn hoort de vriendelijke zachte roep van het bos dat nu voor haar opdoemt en kan de verleiding niet weerstaan om naar de bosrand toe te rennen.

Er is een aantrekking die ze niet goed weet te doorgronden. Van haar vader mag ze het bos niet in, ‘je weet tenslotte maar nooit wat voor gespuis zich er tegenwoordig allemaal ophoudt’, zo luidde zijn relaas, dus de aantrekking ervan laat haar over zichzelf verwonderen. Waarom het door vader benoemde gevaar opzoeken als je gewaarschuwd bent? Aan de andere kant voelt het bos zo veilig, zo vertrouwd, zo in lijn met haarzelf.

De ontegenzeggelijke waarheid is echter dat het bos nu meer dan eens het domein is van rovers, vogelvrijen en lieden die zijn gevlucht omdat ze magie beoefenden. Gwendolyn is een aantrekkelijk jong meisje met lang donkerbruin golvend haar, mosgroene ogen en voor velen aantrekkelijk, zo werd haar verteld.

Over twee seizoenen viert ze haar 17e verjaardag. Ze is een opgewekte, positieve jonge vrouw. Ze kiest ervoor om zichzelf telkens weer op te rapen en overal het beste van te maken en zo wist ze de wereld te blijven zien als een mooie, inspirerende plek om te gedijen, te ademen, lief te hebben, te zijn.

Nieuwsgierig als Gwendolyn is, maar vooral ook gedreven door haar wil om haar eigen weg te gaan, trekt ze er toch, ondanks het verbod van haar vader en haar eigen bedenkingen, in haar eentje op uit om het bos verder te verkennen. Gwendolyn die nergens kwaad in ziet, denkt: ‘als ik niet te ver ga, zal het wel zo erg niet zijn’.

Ze loopt over de door met bladeren bedekte, zacht aanvoelende grond, die elke voetstap die ze zet, liefdevol met diens veerkracht dempt. Kleine vogeltjes die haar komst al vroeg hebben opgemerkt, vliegen om haar heen, ze begeleiden haar in iedere voortgang die ze maakt en vliegen geregeld als kleine wegwijzertjes voor haar uit.

Gwendolyn hield altijd al van vogels. Deze vogeltjes zijn lichtbruin van kleur, hun onopvallende uiterlijk toont geen enkele voorbode van hun luidruchtige gekwetter. Door hun vrolijke geluid en vriendelijke aard trokken ze al snel Gwendolyns aandacht, waardoor ze voor haar gevoel niet anders kan, dan de vogeltjes gedwee te volgen.

Na een poosje te hebben gelopen worden Gwendolyns benen erg zwaar van haar avontuur, ze vindt een boomstronk die de bereidheid heeft haar rug te ondersteunen. De dennennaalden op de grond voelen zo heerlijk dempend en zacht aan, dat ze besluit even te gaan liggen, waardoor ze in een diepe sluimerende slaap valt.

In de verte hoort ze op feeërieke, liederlijke wijze het geroep van haar eigen naam: ‘...Gwendolyn...Gwendolyn...Gwendolyn...’ Nieuwsgierig geworden naar het horen van haar naam, volgt Gwendolyn de stem, waarna ze in een kleine, door zonlicht belichte plek in het bos belandt. In het midden staat een put, een oude waterput, overgroeid met klimop en bedekt met mos. Prachtige blauw paarse bloemen kronkelen eveneens om de stenen put heen. De plek wordt omringd door eikenbomen die al zeker honderd jaar standvastig in het leven staan.

Gwendolyn klimt op de, door het mos veroorzaakte, gladde stenen muur en kijkt over de rand heen naar beneden tot zover als de bodem van de put reikt. De put heeft geen inhoud meer, voorziet niet meer. In de diepte ligt een grijze steen met een erin gegraveerde tekst. Gwendolyn buigt nog iets verder naar voren om de verweerde letters te kunnen lezen.

Met toegeknepen ogen leest ze:

BEN JE VERDRIETIG, BEN JE NIET BLIJ
LAAT MIJ JE DAN HELPEN, IK MAAK JE VRIJ
ALS JE MIJ ZOEKT, BLIJF MIJ DAN TROUW
ZODAT JE NIMRA ZULT VINDEN, ZONDER BEROUW

Gwendolyn weet niet goed wat de woorden op de steen vertellen en besluit terug te gaan naar huis, ze kan de blauwe lucht al bijna niet meer zien en wil niet dat haar ouders en zus ongerust worden. Bovendien wil ze hen zeker niet vertellen over haar avontuurlijke wandeling en daarmee gepaard gaande ongehoorzaamheid. Het zal voor nu haar geheim blijven.